

LIBRIS

We know
books

DANIEL ROXIN

Căutătorul de comori

Roman ezoteric

Copyright © 2024 Daniel Roxin

Copyright © 2024 Editura For You

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You.

Reproducerea integrală sau parțială,

sub orice formă, a textului din această carte este posibilă

numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactare: Ana-Maria Dateu

Design copertă: Răzvan Mera

Tehnoredactare: Stelian Bigan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROXIN, DANIEL

Căutătorul de comori / Daniel Roxin. - București :

For You, 2024

ISBN 978-606-639-713-1

821.135.1

Cuvânt-înainte

Această „broderie“ dintre imaginar și real, scrisă de Daniel Roxin, poate fi o lectură fermecătoare pentru toți cei care sunt înclinați să se aventureze în hăul fără sfârșit al cunoașterii.

Imaginația este un pod peste un fluviu. Poate fi și pod peste ape cu un singur mal...

Cunoștințele adunate de o minte imaginativă pot genera la unele persoane predicții, care pe parcurs riscă să devină adevărate descoperiri.

Îl admir de mult timp pe Daniel Roxin, pe care îl și felicit pentru insistența de a se cantona într-o zonă a istoriei necunoscute. El a devenit un căutător efervescent al unor adevăruri uitate sau trecute cu vederea de către cei care au datoria de a scormoni și de a ne revela trecutul...

Brodând interesant pe o poveste de dragoste, autorul ne plimbă printre meandrele unei prospecții care se sprijină și pe o mare doză de ezoterism. *Căutătorul de comori*

se conturează a fi un roman foarte interesant prin ingredientele folosite...

Daniel Roxin este una din persoanele a căror intuiție pătrunzătoare, alăturată unei culturi de specialitate și triplă de o pasiune statornică pentru miracolul pe care-l simțim cu toții, creează un univers încântător, pe care vă invit să-l folosiți pentru a ieși cât mai mult de sub capcana materialistă cu care am fost încorsetați cu toții!

Nu în cele din urmă, filonul patriotic ce se prelinge din acest roman deosebit este inspirat din frânturi dispartate de istorie antică. Acestea nu vor putea fi recuzate, datorită personalităților care au lăsat mărturii sigure și care nu pot fi puse la îndoială cu una, cu două, așa cum se încearcă în perioada noastră, atât de iubitoare de falsuri...

Daniel Roxin, prin finalul în care ne anunță că *va continua*, mă obligă să-i mulțumesc și să sper că această carte va deveni un bun scenariu de film românesc!

FLORIN ZAMFIRESCU,
actor, regizor, scriitor,
fost rector al Universității Naționale
de Artă Teatrală și Cinematografică din București

Capitolul I

Focul ardea mocnit, luminând enigmatic copacii din jur. Pădurea în care ne aflam, undeva în Munții Buzăului, stătea încremenită de ceasuri întregi, atentă parcă la poveștile pe care le-am depănat împreună cu cei doi tovarăși de aventură. Doar lunii, sus pe cer, părea să nu îi pese...

— Vă reamintesc că mâine dimineață ar trebui să ajungem foarte devreme în zona locuințelor rupestre, așa că e cazul să vă culcați și voi, se auzi vocea lui Radu – care tocmai se întinsese în propriul cort – venind din întunericul pădurii.

— Chiar vrei să facem asta? am întrebat eu din nou, încă neconvins de idee. Insist pe faptul că este o arie protejată arheologic și e riscant.

— Dă-i încolo pe toți! Voi stați de „șase“ și eu plimb detectorul de metale prin zonă, discret. E miercuri, nu prea vin turiști pe acolo, așa că nu avem de ce să ne temem...

Am întors capul către Mihai, celălalt amic cu care mă aflam în așa-numita Țară a Luanei, și l-am privit lung în ochi.

— O să fim atenți, a răspuns acesta nemulțumirii care mi se citea pe față.

— Mihai, am început eu cu o voce joasă, înțeleg că pe tine și pe Radu v-a dat pe spate faptul că în acel loc sunt câmpuri geomagnetice puternice, detectabile cu ajutorul unui aparat specializat, dar asta nu înseamnă că există vreo comoară în pământ.

Mihai își puse mâna stângă pe brațul meu drept și îmi zise cu un aer complice:

— Hai să-ți explic și altfel: istoricii spun că acel amfiteatru natural, unde am înregistrat anul trecut modificări mari ale câmpului geomagnetic, era un loc de ceremonii sacre încă de acum 4–5 000 de ani. Practic, timp de câteva milenii, oameni din diverse locuri s-au adunat acolo cu regularitate pentru a se închina zeilor. Dacă tu vrei să îmi spui că nu au fost îngropate în pământ, ritualic, anumite lucruri în toată această perioadă, îți pierzi vremea.

— Păreți foarte convinși de asta, într-adevăr, am conchis eu.

— Mai mult decât atât: amintește-ți de Grota Fundul Peșterii, aflată la doar 100 de metri de locul care ne interesează: simboluri pe pereți vechi de mii de ani, dovezi că oamenii o venerau acolo pe Zeița Mamă...

— Da, știu...

— Și tu te gândești la faptul că vulva aia uimitor de precis conturată, formată natural la intersecția pereților grotei, era considerată de ciumpalacii de acum mii de ani o manifestare sacră a fertilității? mai întrebă prietenul meu, pufnind într-un râs ușor machiavelic. Că stăteau ca proștii cu ochii ațintiți asupra ei și apoi îi ofereau ofrande?

Mihai continuă să râdă înfundat ca să nu-l deranjeze pe Radu, dar se încăpățână să își continue perorația cinică:

— Păi, amărății ăia veneau chitiți să îi ofere zeității lor daruri. Bag mâna în foc că și obiecte din aur... Ca și cum Zeița Mamă avea nevoie de ceva. Și, atunci, nu e bine să corectăm noi situația și să scoatem la lumină ce au îngropat ei ca nătângii? Zic și eu, nu dau cu paru'...

— Amin! se auzi și vocea mucalită a lui Radu de undeva din întunericul pădurii.

Pentru câteva clipe, m-a luat și pe mine un mic val de râs, dar apoi am înghițit în sec, gândindu-mă că urma să particip la o acțiune ilegală, cu care nu eram împăcat.

Până acum, investigasem regulamentar, dar fără vreun succes, diferite zone din Munții Buzăului în căutarea unei comori dacice. Doar că, de două zile, pe prietenii mei îi muncea gândul de a-și băga nasul într-o zonă unde nu am fi avut voie să ne plimbăm cu detectoarele de metale. Nu îmi plăcea deloc ideea, mai ales că eram un începător într-ale căutării de comori și doream să abordez lucrurile într-o cheie etică. Sincer să fiu, parcă aș fi vrut să nu găsim nimic și să plecăm liniștiți spre casă...

— Bine, fie, am spus într-un târziu, în timp ce m-am ridicat în picioare. Dar e singurul loc interzis în care facem echipă.

— Vezi, mă, Radule, că poate fi adus pe brazdă cu argumente agricole potrivite? se prefăcu Mihai mulțumit de rezultat.

— Da, nu mai trebuie să îl împuşcăm la final, glumi Radu.

— Ce noroc pe mine!

— Și acum la culcare, că e târziu! dădu Radu o ultimă comandă, el fiind liderul echipei în această expediție prin munți, cel mai priceput și mai avizat dintre noi.

— Hai, somn ușor, am mai spus și eu, în timp ce am luat un bidon cu apă și am stins focul.

Câteva minute mai târziu, rămăsesem singur afară, în întunericul și liniștea sălbăticiiei. Razele lunii dădeau cu argint pe pământ, în timp ce printre coroanele copacilor se vedeau câteva stele scânteietoare. Am coborât privirea din înalțuri și mă pregăteam să intru în cortul meu când, undeva în interiorul pădurii, am văzut o formă imprecisă, asemenea unui fuior de fum albicios, care se mișca cu destulă rapiditate printre copaci, dispărând în cele din urmă în noapte. Am rămas încremenit câteva momente, în timp ce inima începuse să îmi bată năvalnic. Ce putea fi? Era un fenomen real sau o iluzie optică? Senzația pregnantă că ceea ce văzusem nu era o închipuire a minții mele m-a făcut să simt câțiva fiori reci pe șira spinării. Am mai

căutat o vreme cu privirea apariția alb-cețoasă, dar fără succes, iar într-un final, mai liniștit puțin, am mers în cort și am tras fermoarul de la intrare. Am adormit greu, gândindu-mă la experiența neobișnuită pe care am avut-o și pe care n-o înțelegeam.

Știam că despre zona în care ne aflam se spuneau tot felul de povești care mi s-au părut întotdeauna simple fan-tezii: apariții ale ielelor, dispariții misterioase de oameni, intrări enigmatice în interiorul munților și așa mai departe. Nu le-am dat niciodată credit și nici acum nu le puteam lua în seamă. În orice caz, am considerat că, indiferent de realitatea sau irealitatea fenomenului la care fusese martor, era mai bine să păstrez pentru mine această experiență și să nu o discut cu amicii mei...

A doua zi dimineată, încă de la ora 6 și jumătate, am ajuns cu mașina de teren în mijlocul munților, chiar pe platoul din dreptul traseului turistic care duce la o parte din celebrele locuințe rupestre din Munții Buzăului. Motivul acestei prezențe matinale la locul faptei era simplu: niciun turist nu avea ce să caute la această oră aici, ținând cont de distanța până la orice pensiune din zonă; iar noi doream discreție maximă.

Am coborât rapid din SUV-ul gri și ne-am pregătit de treabă. Toți trei eram echipați cu binocluri și stații radio

pentru a comunica rapid și fără probleme și fiecare știa clar ce avea de făcut. Eu trebuia să supraveghez drumul care venea dinspre satul Nucu și toată partea de sud a zonei de interes, Mihai se ocupa de partea de vest și traseul turistic către Peștera lui Iosif, în timp ce Radu urma să cerceteze cu detectorul de metale o zonă cât mai amplă din amfiteatrul natural aflat între Grota Fundul Peșterii și locuința rupestră cunoscută sub numele de Chilia lui Dionisie...

— Sunteți pregătiți? întrebă Radu la un moment dat. Leo? Am dat din cap în semn că da.

— Atunci, pe cai! Atenție mare, comunicăm permanent... Știți protocolul... Eu nu am de ce să întorc capul pentru a vedea dacă nu mă surprinde cineva. Voi sunteți ochii și urechile mele, eu sunt concentrat doar la detecție. Hai, dați mâna!

— Să fie cu noroc! spuse și Mihai.

Ne-am strâns mâna, iar eu am plecat spre locul de pândă aflat dincolo de pârâul care trece prin zonă, pe partea cu drumul de unde puteau să apară turiști veniți pe ruta satului Nucu. Aveam o vizibilitate bună asupra întregii zone și, fiind atât de dimineată, chiar dacă era vară, nu ar fi trebuit să avem probleme.

Odată ajuns la locul stabilit, am început să cercetez împrejurimile cu binoclul. Liniște și pace. Radu începuse deja scanarea terenului. Încă aveam emoții și frământări etice, dar am realizat că din acest moment intrasem în horă, așa că trebuia să joc după cum cânta melodia.

Am inspirat adânc, mi-am spus că totul va fi bine și mi-am făcut un mic ritual de cercetare a zonei ca să acopăr într-un interval scurt de timp toate direcțiile de interes, fără să neglijez vreo secțiune de teren, lăsându-mi în același timp gândurile să se plimbe de la o idee la alta.

Până la urmă, frământările mele etice cu privire la infracțiunea pe care o comiteam au fost liniștite de angajamentul comun de a le preda autorităților eventuala descoperire, doar că am fi zis că a fost descoperită în altă parte, într-o zonă din afara ariei arheologice protejate. Prin urmare, nu se punea problema traficării obiectelor descoperite... Sigur, nu era tocmai OK ce făceam, pentru că, fiind scoasă din contextul arheologic, eventuala descoperire și-ar fi pierdut o parte din însemnătatea istorică, dar în condițiile în care arheologii nu au scanat niciodată această zonă cu detectoare de metale sau cu altă tehnologie mai avansată și nici nu dădeau semne că o vor face vreodată, era mai bine să descoperi ceva, chiar cu unele pagube, decât să nu descoperi nimic. Mai ales când știi că „sistemul“ joacă în altă tabără...

Adevărul este că m-au fascinat din adolescență locurile speciale din toată lumea, misterul asociat acestora. De aceea am și absolvit Facultatea de Turism din cadrul ASE-ului bucureștean – ca să am o calificare pe domeniul care mă interesa cel mai mult și să călătoresc pe toată planeta pentru a-mi satisface curiozitatea nestăvilă. De altfel, eram și proprietarul unei agenții de turism cu un profit mulțumitor.

În ultima vreme, însă, am fost atras în universul căutătorilor de comori. Desigur, cu o certificare legală și chiar cu câteva colaborări cu arheologii.

Amicii mei Radu și Mihai, amândoi ingineri de profesie, erau vechi căutători de comori, Radu fiind cel mai experimentat și cu cele mai multe descoperiri, inclusiv un pumnal dacic din fier și mai multe monede antice din argint.

Mi s-au părut întotdeauna niște tipi cinstiți, doar că, după lejeritatea cu care au decis să cerceteze cu detectorul de metale această zonă protejată arheologic, a început să îmi fie clar că nu este prima dată când o fac. Prin urmare, întrebarea logică ce se năștea din situația asta era următoarea: dacă sunt băgați și în traficul cu artefacte istorice? Asta ar fi complicat lucrurile și m-ar fi implicat în ceva în care, cu siguranță, nu aș fi vrut să intru. În fine...

Uitându-mă cu binoclul pe drumul către satul Nucu, am tresărit. În depărtare se vedeau venind niște vaci mănate de un țăran. Probabil că urmau să ajungă în Poiana Cozanei, un loc larg între munți, aflat la vreo 200 de metri de punctul în care se afla Radu în acest moment, pe partea cealaltă a Chiliei lui Dionisie.

L-am anunțat pe Radu prin stație de situația apărută și i-am spus că peste vreo 5-10 minute va trebui să oprească activitatea. Se făcuse deja ora 8, iar situația cu care ne confruntam urma să ne consume din timpul alocat detecției, în funcție de cum se mișcau țăranul și mica lui cireadă de vaci.

După aproape 20 de minute, vacile ajunseră în fața mea. Între timp, mi-am ascuns binoclul și stația în rucsac și, cu o mină relaxată, l-am întâmpinat pe localnic, un bărbat cu fața congestionată, probabil de la băutură, ce părea să aibă spre 70 de ani:

— Bună dimineța! Merge treaba?

— Ziua bună! Merge, merge... Ați venit pentru lăcașurile creștine?

— Da, mai aștept niște prieteni să vină cu mașina și apoi pornim în vizită la locuințele rupestre. Dumneata? Spre Poiana Cozanei?

— Da, acolo, să mănânce și vacile iarbă proaspătă.

— Sănătate multă!

— Noroc, mai zise omul, în timp ce își întoarse capul destul de plictisit, pentru a-și vedea de treaba lui.

Mulțumit că săteanul nu avusese chef de vorbă sau, și mai grav, că nu intenționase să își lase vacile să pască în dreptul zonei noastre de lucru, situație în care ar fi trebuit să intervin cu niște bani pentru a-l convinge să meargă mai departe, am așteptat să treacă de colțul crestei pietroase ce separa Poiana Cozanei de locul unde Radu cerceta cu detectorul de metale și apoi i-am dat undă verde:

— Gata, suntem în grafic, dă-i bătaie!

— 'tui mama mă-sii! se auzi Radu înjurând. Mi-a mâncat aproape jumătate de oră, iar pe la 10 ne putem trezi cu turiști pe cap. Și până acum nu am găsit decât capace de bere și o bucată de sârmă...

— Poate avem noroc de acum, am spus eu, deși în sinea mea eram foarte mulțumit de insuccesul operațiunii.

— Hai că încep. Fiți atenți mai departe!

— Spor!

Am reluat investigarea terenului cu binoclul, ceva mai calm. Cu excepția omului cu vacile, zona era pustie. Dar dacă ar fi apărut vreun grup de turiști, urma să ne pregătim de plecare. Era imposibil să mai protejăm de ochi indiscreți activitatea de detectare, ținând cont de numeroasele cărări pe care turiștii puteau să meargă și să se întoarcă, mascați de pădure.

Timpul trecea încet, tensiunea acțiunii în care eram implicat se mai domolise, așa că am început să rememorez evenimentul misterios din seara precedentă. Ce putea fi, oare, acea formă cețoasă, ușor albicioasă pe care o văzusem? Am întors situația pe toate fețele și până la urmă am ajuns la concluzia că trebuie să fi fost o iluzie căreia mintea mea îi dăduse valoare de realitate...

Se făcuse deja ora 10 și 20 de minute și soarele de iunie devenise destul de neplăcut. Am căutat undeva un loc cu puțină umbră, dar cu aceeași vizibilitate, și, după ce am avut impresia că l-am găsit, m-am îndreptat către el. Înainte de a ajunge acolo, stația radio dădu semne de viață, iar vocea lui Radu se auzi puțin tremurată:

— Trebuie să vedeți asta! Nu pot să cred!...

— Ai găsit ceva? am întrebat eu.

— Da, nu pot să cred, repetă el.

— Despre ce e vorba? se auzi și vocea nerăbdătoare a lui Mihai.

— Trebuie să vedeți cu ochii voștri...

— Mă, Radule, nu ne ține ca pe proști, reacționează Mihai supărat.

— E o plăcuță mică, cred că din aur. Stați de veghe ca să sap în jurul ei, să văd dacă mai găsesc ceva. Fiți cu ochii în patru!

— Bine, dar grăbește-te, că e trecut de ora 10, i-am atras eu atenția.

Acum, după ce aflasem că a găsit ceva, nu îmi mai părea rău că participam la această acțiune. Ardeam de nerăbdare să aflu despre ce este vorba. Dacă era din aur, putea fi ceva foarte important, poate ceva din vremea geto-dacilor. Emoționat, am luat binoclul și am cercetat drumul către satul Nucu...

— Fir-ar a naibii de treabă! am exclamat involuntar.

Am deschis repede stația radio și am dat alarma:

— Două mașini de teren vin dinspre Nucu. Vor ajunge în câteva minute. Intră repede în pădure.

De partea cealaltă a stației, două voci supărate înjurau de toți sfinții. În final, Radu mai spuse doar atât:

— Maschez groapa cu iarbă într-un minut și intru în pădure. Voi veniți ușor către mașină. O să apar și eu peste 10 minute. Hai!

Zis și făcut. Mi-am închis stația și am ascuns-o împreună cu binoclul în rucsac, mi-am tras șapca pe ochi, mi-am

pus ochelarii de soare și apoi am luat-o agale către locul în care aveam parcată mașina. Am ajuns acolo aproape în același timp cu cele două vehicule de teren pe care le observasem venind dinspre Nucu. Și Mihai, celălalt paznic al lui Radu, se vedea ieșind de sub umbra copacilor.

Cele două SUV-uri s-au oprit la câteva zeci de metri de mine și din ele au coborât șase persoane de vârsta a doua. Erau turiști veniți să viziteze locuințele rupestre. Ne-am salutat, am schimbat câteva amabilități și apoi, împreună cu Mihai, ne-am prefăcut ocupați, arătându-le astfel că nu avem foarte multă disponibilitate pentru socializare.

Râzând și vorbind între ei, cei șase porniră încet către Grota Fundul Peșterii, drum pe care venea destul de alert și Radu. Îl auzirăm cum vorbește și glumește cu turiștii, pentru ca puțină vreme mai târziu să ajungă lângă noi. Ochii îi sclipeau ciudat și cu greu își putea stăpâni starea de agitație.

— Haideți în mașină, să vă arăt! zise el.

Fără să așteptăm altă invitație, am urcat cu toții în vehiculul de teren.

— După ce m-am ascuns în pădure, începu Radu, am spălat obiectul cu apă. Uite-l, zise el, în timp ce întinse spre noi mâna dreaptă, în care ținea o plăcuță dreptunghiulară din metal galben. E din aur!

M-am uitat mut la artefactul din fața mea, nu îmi venea să cred. Avea o dimensiune de aproximativ 7 pe 5 centimetri și conținea trei simboluri ciudate, incizate în metal.

— Ați mai văzut așa ceva? am întrebat eu, siderat.

— Nu, se auziră în cor vocile celor doi bărbați de lângă mine.

— Ce ar putea fi?

— Rămâne să cercetăm, spuse Mihai. E o descoperire excepțională, pe viața mea!

— Dar simbolurile, am continuat eu în timp ce luam tăblița din aur în mână, seamănă cu ceva din ce ați mai văzut?

— Nu-mi amintesc de ceva similar, răspunse Radu.

— Aha...

— Acestea fiind zise, continuă eroul zilei, hai să o ștergem de aici. Ne întoarcem mâine dimineață, chiar la răsărit...

Între timp, am luat încă o dată plăcuța în mână, fascinat, și i-am făcut o fotografie cu telefonul. Supărat, Radu mi-o smulse dintre degete.

— De ce ai făcut asta? ridică el tonul la mine.

— Ușurel, prietene, i-am răspuns eu tăios.

— Nu știi că, dacă vreodată îți verifică autoritățile telefonul, pot să găsească fotografia, chiar dacă o ștergi? Pe ce planetă trăiești?

— Hai, a fost un impuls de moment, nu te inflama așa. Și nu uita că o predăm autorităților oricum...

— Mă mai gândesc la asta, spuse el, în timp ce înveli plăcuța într-o bucată de pânză.

Privindu-i fața trecută, bărboasă, și ochii injectați, am început să mă tem că omul nu avea de gând să se țină de